

HIROMI KAWAKAMI

ABANDONAR-SE  
A LA PASSIÓ

VUIT RELATS  
D'AMOR I DESAMOR

TRADUCCIÓ DEL JAPONÈS  
DE MARINA BORNAS MONTAÑA

BARCELONA 2011



QUADERNS CREMA

TÍTOL ORIGINAL *Oboreru*

Publicat per

QUADERNS CREMA

Muntaner, 462 - 08006 Barcelona

Tel. 934 144 906 - Fax 934 147 107

correu@quadernscrema.com

www.quadernscrema.com

© 1999 by Hiromi Kawakami. Tots els drets reservats

© de la traducció, 2011 by Marina Bornas Montaña

© d'aquesta edició, 2011 by Quaderns Crema, S.A.U.

Drets exclusius d'edició en llengua catalana:

Quaderns Crema, S.A.U.

Imatge de coberta a partir d'un paravent japonès,

(fragment) de Nakajima Raisho (1860)

ISBN: 978-84-7727-519-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 36 984-2011

AIGUADEVIDRE *Gràfica*

QUADERNS CREMA *Composició*

ROMANYÀ-VALLS *Impressió i relligat*

PRIMERA EDICIÓ *novembre de 2011*

Sota les sancions establertes per les lleis,  
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització  
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o  
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic  
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió  
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta  
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

## PLUJA FINA

—Et portaré a menjar unes galeres boníssimes—em va dir en Mezaki. Jo em pensava que la galera era un simple crustaci de color fosc, entre una gamba i un insecte, però al restaurant on em va portar les feien deliciosos. Es bullen senceres i se serveixen amb closca. Llavors obres la closca, que et crema els dits, i et menges la carn. Té un gust lleugerament dolç, de manera que no cal ni sucari-la amb salsa de soja.

Així va anar passant l'estona. Tot d'una, ja no podíem tornar a casa. Quan ens vam adonar de l'hora que era, no només no hi havia trens, sinó que érem en un lloc per on pràcticament no passaven cotxes. Així que va tancar el restaurant, l'únic que hi havia en aquella zona, no vam trobar res més en tot el trajecte. Era un d'aquells camins on hi ha algun fanal de tant en tant que només serveix per fer la nit encara més fosca. D'aquells camins plens d'arbres i arbustos d'on sembla que en qualsevol moment en pugui sortir un cavall o una vaca.

No ens va quedar més remei que caminar l'un al costat de l'altra per aquell camí que, per més que avancéssim, no es feia més ample ni més estret.

No sé quants anys té, en Mezaki. Sigui quina sigui la seva edat, sembla més gran que jo. Però també podria ser com jo. Sempre parla de coses que no tenen ni cap ni peus, com ara d'un dia que, en una ciutat qualsevol, va veure un artista ambulat que escopia foc per la boca i que feia la mateixa

cara que el seu avi quan es cremava la llengua; o d'un amic seu que patia una malaltia d'origen desconegut fins que un dia, de cop i volta, li va canviar completament la cara, es va curar, es va tornar més honrat i semblava una altra persona; històries sense solta ni volta que en Mezaki explica a poc a poc, com si fossin interessants.

Des que ens vam conèixer en una reunió, d'una manera o d'una altra vam començar a coincidir en els mateixos llocs. A vegades intercanviàvem quatre paraules entre una munió de gent, mentre que d'altres només ens miràvem sense dir-nos res. Més endavant, en Mezaki va començar a explicar-me les seves històries absurdes que li semblaven tan interessants, i se m'acostava cada vegada que ens trobàvem. Però no havíem estat mai tots dos sols fins al dia que vam anar a menjar galeres. No va ser una cita planejada amb antelació: vam tornar a coincidir per enèsima vegada i, tot d'una, se li va acudir la idea de convidar-me.

Quan en Mezaki em va portar al restaurant de les galeres, em sembla que era bastant tard. Ja havíem begut i menjat molt, no fins al punt de perdre la memòria, però ens trobàvem en aquell estat en què les hores passen ara més de pressa, ara més a poc a poc, fins que al final acabes perdent la noció del temps. En Mezaki caminava davant meu, remenant els malucs amunt i avall. Jo el seguia fent tentines i pensant en les galeres.

El restaurant on vam entrar era un local petit on només hi havia l'amo i un cambrer jove. En Mezaki es va asseure a la barra, de cara a l'amo. No semblava que el conegués, i si es coneixien devia ser un d'aquells llocs on tracten tots els clients de la mateixa manera.

—Unes galeres, un sake i verdures adobades per acompanyar—li va demanar a l'amo. Tot seguit, es va girar cap a mi i em va somriure arrufant les celles. En Mezaki té el

costum de somriure amb les celles arrufades—. ¿Tu com et menges els ous crus, Sakura?—em va preguntar, aprofitant que feia una pausa entre closca i closca. Mentre pelava les galeres, en Mezaki no deia res. De fet, no és d'aquelles persones que xerren sense parar, però com que pelar les galeres era força laboriós, quan ho feia parlava encara menys que de costum.

—¿Els ous crus? No m'han agradat mai—li vaig respondre. Tot seguit, vaig recordar que un tiet solter que vivia a casa acostumava a fer un foradet a la closca i xuclava els ous crus. Quan em llevava a mitja nit per anar a beure aigua, me'l trobava dret davant la pica xarrupant un ou. Era un solter de més de quaranta anys que no trobava parella, tot i que li havien arranjat més d'una cita amb possibles candidates. «Vine, Sakura, que et portaré a collibè», em deia quan era petita. Jo m'asseia a les seves espatlles amples i ell em passejava per tot el menjador. Als llindars hi havia fotografies penjades dels meus avis i besavis, i em feia por apropar-hi la cara. Però no m'atrevia a dir-li que tenia ganes de baixar. Quan em duia a collibè, el meu tiet no se'n cansava mai. «¿Que vols baixar?», em preguntava al final. Llavors, jo feia veure que em queixava i ell m'acabava deixant a terra. El meu tiet no tenia feina fixa. Malgrat tot, quan ja tenia més de quaranta-cinc anys es va casar amb una dona deu anys més gran que ell i des d'aleshores les seves visites ja no van ser tan freqüents. Es veu que ara és pescador i viu amb la dona a casa del seu patró, en una zona preciosa vora el riu.

—¿A tu t'agraden els ous crus, Mezaki? ¿Els xucles directament fent un foradet a la closca?

—Quan trenco un ou cru, primer separo el rovell de la clara i bato només la clara fins que queda espumosa, així.  
—En Mezaki m'ho va ensenyar agafant els bastonets i girant la mà dreta ràpidament. Tot seguit, es va ficar una galera a

la boca i va fer un glop de sake—. Un cop he batut la clara, bato també el rovell i ho barrejo tot fins que queda un líquid uniforme, com si fos aigua. Llavors, hi afegeixo un rajolí de salsa de soja. —Com més creixia la pila de closques, menys galeres quedaven per menjar. Aleshores, en Mezaki em va acostar la cara—. Sakura, ¿tu els xucles directament, els ous crus? De fet, fas cara de xuclar-los. Ho fas, ¿oi?

—Que no, que no els xuclo.

Vam començar a repetir diverses vegades la mateixa pregunta i resposta: «¿Que els xucles?», «No, no els xuclo», mentre la taula s'anava omplint d'ampolles de sake buides. L'amo ens va avisar que aviat tancaria, però encara ens vam quedar una estona més bevent, i no ens vam aixecar fins que va desar la cortineta que penjava a la porta d'entrada, va apagar els fogons i va netejar la barra. Quan vam sortir a fora, al camí vorejat de fanals, la lluna brillava a dalt de tot del cel, rodona.

—Anem a fer un volt, que aquí no hi ha res—va dir en Mezaki, mentre començava a caminar davant meu remenant els malucs, com quan havíem arribat al restaurant. Cada vegada que passava per sota d'un fanal, la seva ombra apareixia darrere seu i, tot seguit, es projectava davant del seu cos. Quan sortia del cercle lluminós, l'ombra es fonia enmig de la foscor. També remenava els malucs, com ell.

—Tinc una mica de por, Sakura—em va dir al cap d'un moment, i se'm va posar al costat—. Em fa por la foscor. Abans em pensava que de la foscor en podia sortir qualsevol cosa, per això em feia por. Ara em fa por perquè sé que no hi ha res. —Notava el seu alè a la galta. Tenia el costum d'apropar-me la cara cada vegada que parlava. Recordo que, quan ens vam conèixer, vaig decidir que no era de la mena de per-

sones que m'agradaven. Però després, a mesura que m'anava explicant aquelles històries que li semblaven tan interessants, vaig anar canviant d'opinió. Tenia una alè dolç i humit com el d'un gosset—. Vagis on vagis, als llocs foscos no més hi ha foscor, i això em fa por. ¿A tu no te'n fa, Sakura?

—No. No especialment. A mi el que em fa por és... —vaig dir, i em vaig adonar que havia oblidat què em feia por. Ho tenia a la punta de la llengua, però no me'n recordava. Un gos va bordar lluny d'allà. Quan un comença a bordar, els altres també borden, com si li contestessin. Potser no era un gos domèstic. Potser ni tan sols era un gos, sinó una altra mena d'animal salvatge que no coneixíem. Quan els lladrucs es van interrompre, les granotes van començar a raucar. Les seves veus sorgien dels marges del camí. Se sentien tan a prop, que semblava que les poguessis agafar allargant la mà.

—Les granotes tenen una veu molt potent per ser tan petites, ¿oi que sí? Si les persones tinguéssim aquest to de veu, seríem insuportables—va riure en Mezaki mentre m'agafava la mà. La seva mà era calenta, i em vaig adonar que jo la tenia molt freda. Sempre tinc les mans, l'esquena i el front freds.

—¿Encara tens por, Mezaki? ¿Et passa una mica la por, si et dono la mà?

Ell va tornar a riure. Eren unes rialles guturals que sonaven com el repic d'una campaneta de ceràmica. Ja no hi havia cases i els fanals escassejaven cada cop més, però el camí no s'acabava. Em va semblar veure una muntanya enmig de la foscor que s'estenia davant nostre, però devia ser una il·lusió òptica.

—¿On som, Mezaki?

—Doncs... no ho sé, jo també m'ho preguntava. Però no t'ho sabria dir. ¿Com hem arribat fins aquí?